

KONWENCJA RADY EUROPY O ZAPOBIEGANIU TERRORYZMOWI

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE RADY EUROPY ORAZ INNI SYGNATARIUSZE NINIEJSZEJ KONWENCJI,

ZWAŻYWSZY, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej członkami,

UZNAJĄC wartość rozwijania współpracy między innymi Stronami niniejszej Konwencji,

PRAGNĄC podjąć skuteczne środki w celu zapobiegania terroryzmowi oraz przeciwstawiania się, w szczególności, publicznemu nawoływaniu do popełniania przestępstw o charakterze terrorystycznym, rekrutacji oraz szkoleń na rzecz terroryzmu,

ŚWIADOME wielkiego niepokoju spowodowanego zwiększeniem liczby przestępstw o charakterze terrorystycznym oraz wzrostu zagrożenia terrorystycznego,

ŚWIADOME trudności sytuacji, w jakich znajdują się osoby cierpiące z powodu terroryzmu i w związku z tym potwierdzając swą głęboką solidarność z ofiarami terroryzmu oraz ich rodzinami,

UZNAJĄC, że przestępstwa o charakterze terrorystycznym oraz przestępstwa wymienione w niniejszej Konwencji, niezależnie od tego przez kogo zostały popełnione, w żadnym wypadku nie mogą być usprawiedliwiane względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi podobnej natury, a także odwołując się do obowiązku wszystkich Stron zapobiegania takim przestępstwom oraz, jeżeli nie zdołano im zapobiec, ścigania ich sprawców i zapewnienia karalności za pomocą kar uwzględniających poważny charakter tych przestępstw,

ODWOŁUJĄC SIĘ do potrzeby wzmocnienia walki przeciwko terroryzmowi, a także potwierdzając, że wszelkie środki podejmowane w celu zapobiegania lub zwalczania przestępstw o charakterze terrorystycznym muszą być podejmowane z poszanowaniem zasady praworządności i wartości demokratycznych, praw człowieka i podstawowych wolności, jak również innych postanowień prawa międzynarodowego, włączając w to, jeśli mają zastosowanie, postanowienia międzynarodowego prawa humanitarne,

UZNAJĄC, że niniejsza Konwencja nie ma na celu wywierania wpływu na przyjęte zasady odnoszące się do wolności słowa i zrzeszania się,

MAJĄC NA UWADZE, że akty terroryzmu ze swej istoty lub ze względu na okoliczności mają na celu poważne zastraszenie ludności lub bezprawne zmuszenie rządu albo organizacji międzynarodowej do podjęcia lub powstrzymania się od podjęcia jakichkolwiek działań lub poważną destabilizację albo zniszczenie podstawowych struktur politycznych, konstytucyjnych, ekonomicznych lub socjalnych państwa albo organizacji międzynarodowej,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Terminologia

1. Dla celów niniejszej Konwencji „przestępstwo o charakterze terrorystycznym” oznacza każde przestępstwo pozostające w zakresie i zdefiniowane w jednym z traktatów wymienionych w załączniku.
2. Składając dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, Państwo albo Wspólnota Europejska, które nie jest stroną traktatu wymienionego w załączniku może oświadczyć, że przy stosowaniu niniejszej Konwencji w stosunku do zainteresowanej Strony, traktat ten będzie uważany za niewłączony do Załącznika. Oświadczenie to przestanie być skuteczne z chwilą, w której traktat ten wejdzie w życie w stosunku do Strony, która złożyła takie oświadczenie i która notyfikuje wejście w życie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 2

Cel

Celem niniejszej Konwencji jest wzmocnienie wysiłków Stron w zapobieganiu terroryzmowi i negatywnym skutkom, jakie terroryzm wywiera na pełne korzystanie z praw człowieka, w szczególności prawa do życia, zarówno poprzez środki podejmowane na poziomie krajowym, jak i poprzez współpracę międzynarodową, z należytym uwzględnieniem istniejących stosownych wielostronnych lub dwustronnych traktatów lub porozumień między Stronami.

Artykuł 3

Krajowa polityka zapobiegania

1. Każda Strona podejmie stosowne środki, w szczególności w zakresie szkolenia organów ścigania i innych organów, a także w zakresie edukacji, kultury, informacji, mediów i podnoszenia świadomości społecznej, mając na celu zapobieganie przestępstwom o charakterze terrorystycznym i ich negatywnym skutkom, przy poszanowaniu zobowiązań dotyczących praw człowieka wyrażonych, jeżeli mają zastosowanie w stosunku do tej Strony, w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych oraz innych zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego.
2. Każda Strona podejmie takie środki, jakie będą konieczne dla poprawy i rozwoju współpracy między władzami krajowymi mając na celu zapobieganie przestępstwom o charakterze terrorystycznym oraz ich negatywnym skutkom poprzez, *inter alia*:
 - a) wymianę informacji;
 - b) poprawę fizycznej ochrony osób i rzeczy;
 - c) wzmocnienie szkolenia i koordynacji zarządzania kryzysowego.
3. Każda Strona będzie promować tolerancję poprzez popieranie dialogu między religiami i kulturami, przy zaangażowaniu, tam gdzie jest to stosowne, organizacji pozarządowych i innych elementów społeczeństwa obywatelskiego, mając na celu zapobieganie napięciom, które mogą przyczynić się do popełniania przestępstw o charakterze terrorystycznym.
4. Każda Strona będzie dążyć do promowania świadomości społecznej odnoszącej się do istnienia, przyczyn i wagi oraz zagrożenia wynikającego z przestępstw o charakterze terrorystycznym i przestępstw wskazanych w niniejszej Konwencji, a także będzie mieć na względzie zachęcanie społeczeństwa do zapewniania właściwym władzom rzeczowej, określonego rodzaju pomocy, która może przyczynić się do zapobiegania przestępstwom o charakterze terrorystycznym i przestępstwom wskazanym w niniejszej Konwencji.

Artykuł 4

Międzynarodowa współpraca w zakresie zapobiegania

Strony będą z należyтым uwzględnieniem swoich możliwości oraz, jeśli jest to stosowne, udzielać sobie wzajemnej pomocy i poparcia, mając na celu wzmocnienie swoich zdolności zapobiegania popełnianiu przestępstw o charakterze terrorystycznym, zarówno poprzez wymianę informacji i najlepszych praktyk, jak również poprzez szkolenia i inne wspólne wysiłki o charakterze zapobiegawczym.

Artykuł 5

Publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym

1. Dla celów niniejszej Konwencji „publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym” oznacza rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie przekazu do publicznej wiadomości z intencją podżegania do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym, jeżeli takie zachowanie, bezpośrednio lub pośrednio popierając przestępstwa o charakterze terrorystycznym, stwarza niebezpieczeństwo, że jedno lub więcej takich przestępstw może zostać popełnionych.
2. Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne do uznania publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym, zgodnie z definicją, o której mowa w ustępie 1, za przestępstwo karne zgodnie z jej prawem krajowym, jeżeli zostanie popełnione w sposób bezprawny i umyślny.

Artykuł 6

Rekrutacja na rzecz terroryzmu

1. Dla celów niniejszej Konwencji „rekrutacja na rzecz terroryzmu” oznacza namawianie innej osoby do popełnienia lub uczestniczenia w popełnieniu przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub też do przystąpienia do zrzeszenia lub grupy w celu przyczynienia się do popełnienia jednego lub więcej przestępstw o charakterze terrorystycznym przez to zrzeszenie lub grupę.
2. Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne do uznania rekrutacji na rzecz terroryzmu, zgodnie z definicją, o której mowa w ustępie 1, za przestępstwo karne zgodnie z jej prawem krajowym, jeżeli zostanie popełniona w sposób bezprawny i umyślny.

*Artykuł 7***Szkolenie na rzecz terroryzmu**

1. Dla celów niniejszej Konwencji „szkolenie na rzecz terroryzmu” oznacza dostarczanie wskazówek dotyczących wytwarzania lub wykorzystywania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innej broni albo trujących lub niebezpiecznych substancji, bądź też innych szczególnych metod lub technik, w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym, ze świadomością, że dostarczone umiejętności mają być w tym celu użyte.
2. Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne do uznania szkolenia na rzecz terroryzmu, zgodnie z definicją, o której mowa w ustępie 1, za przestępstwo karne zgodnie z jej prawem krajowym, jeżeli zostanie popełnione w sposób bezprawny i umyślny.

*Artykuł 8***Nieistotność popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym**

Aby czyn stanowił przestępstwo w myśl artykułów 5–7 niniejszej Konwencji, nie jest konieczne, aby przestępstwo o charakterze terrorystycznym zostało rzeczywiście popełnione.

*Artykuł 9***Przestępstwa pomocnicze**

1. Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne do uznania za przestępstwa karne zgodnie z jej prawem krajowym następujących działań:
 - a) współsprawstwo w popełnieniu przestępstwa wymienionego w artykułach 5–7 niniejszej Konwencji;
 - b) organizowanie lub kierowanie innymi osobami w popełnieniu przestępstwa wymienionego w artykułach 5–7 niniejszej Konwencji;
 - c) przyczynienie się do popełnienia jednego lub więcej przestępstw wymienionych w artykułach 5–7 niniejszej Konwencji przez grupę osób działających we wspólnym celu. Takie przyczynienie się musi być umyślne oraz:
 - (i) dokonane w celu wsparcia działalności przestępczej lub przestępczego celu grupy, jeżeli rezultatem takiej działalności lub celu jest popełnienie przestępstwa wymienionego w artykułach 5–7 niniejszej Konwencji; lub
 - (ii) dokonane ze świadomością zamiaru popełnienia przez grupę przestępstwa wymienionego w artykułach 5–7 niniejszej Konwencji.
2. Każda Strona przyjmie również takie środki, jakie będą konieczne do uznania za przestępstwo karne, w myśl i zgodnie z jej prawem krajowym, usiłowania popełnienia przestępstwa wymienionego w artykułach 6 i 7 niniejszej Konwencji.

*Artykuł 10***Odpowiedzialność osób prawnych**

1. Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne, zgodnie z jej zasadami prawnymi, do ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych za uczestnictwo w przestępstwach wymienionych w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji.
2. W zależności od zasad prawnych Strony, odpowiedzialność osób prawnych może mieć charakter karny, cywilny lub administracyjny.
3. Odpowiedzialność taka pozostanie bez uszczerbku dla odpowiedzialności karnej osób fizycznych, które popełniły przestępstwa.

*Artykuł 11***Sankcje i środki**

1. Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne by przestępstwa wymienione w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji zagrożone były skutecznymi, proporcjonalnymi i odstrasżającymi karami.

2. Wcześniejsze prawomocne skazania w obcym kraju za przestępstwa wymienione w niniejszej Konwencji mogą, w zakresie dozwolonym prawem krajowym, być brane pod uwagę przy wydawaniu orzeczenia zgodnie z prawem krajowym.

3. Każda Strona zapewni, aby osoby prawne ponoszące odpowiedzialność zgodnie z artykułem 10 niniejszej Konwencji zostały poddane skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym sankcjom karnym lub sankcjom pozakarnym, w tym sankcjom pieniężnym.

Artykuł 12

Warunki i zabezpieczenia

1. Każda Strona zapewni, by ustanowienie, wdrożenie oraz stosowanie kryminalizacji czynów zgodnie z artykułami 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji odbywało się przy poszanowaniu zobowiązań dotyczących praw człowieka, w szczególności prawa do wolności wyrażania się, wolności zrzeszania się i wolności wyznania, wskazanych, jeżeli mają zastosowanie do tej Strony, w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych, oraz innych zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego.

2. Ustanowienie, wdrożenie oraz stosowanie kryminalizacji czynów zgodnie z artykułami 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji powinno ponadto podlegać zasadzie proporcjonalności, przy poszanowaniu uzasadnionych, zamierzonych celów oraz niezbędności tych celów w społeczeństwie demokratycznym i powinno wykluczać jakiegokolwiek formy arbitralnego albo dyskryminującego lub rasistowskiego traktowania.

Artykuł 13

Ochrona, odszkodowanie oraz wsparcie dla ofiar terroryzmu

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie będą konieczne, aby chronić i wspierać ofiary aktu terroryzmu, jaki został popełniony na jej własnym terytorium. Środki te mogą obejmować, z zastrzeżeniem legislacji krajowej, poprzez odpowiednie krajowe programy, *inter alia*, pomoc finansową i odszkodowanie dla ofiar terroryzmu oraz członków ich bliskiej rodziny.

Artykuł 14

Jurysdykcja

1. Każda Strona podejmie takie środki, jakie będą konieczne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw wymienionych w niniejszej Konwencji, jeżeli:

- a) przestępstwo zostało popełnione na terytorium tej Strony;
- b) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku wodnego pod banderą tej Strony lub na pokładzie statku powietrznego zarejestrowanego zgodnie z prawem tej Strony;
- c) przestępstwo zostało popełnione przez obywatela tej Strony.

2. Każda Strona może również ustanowić swoją jurysdykcję w odniesieniu do przestępstw wymienionych w niniejszej Konwencji, jeżeli:

- a) przestępstwo miało na celu lub spowodowało popełnienie przestępstwa, o którym mowa w artykule 1 niniejszej Konwencji, na terytorium lub przeciwko obywatelowi tej Strony;
- b) przestępstwo miało na celu lub spowodowało popełnienie przestępstwa, o którym mowa w artykule 1 niniejszej Konwencji, przeciwko obiektom państwowym lub rządowym tej Strony poza jej granicami, włączając w to przedstawicielstwa dyplomatyczne lub konsularne tej Strony;
- c) przestępstwo miało na celu lub spowodowało popełnienie przestępstwa, o którym mowa w artykule 1 niniejszej Konwencji, dokonane w celu zmuszenia tej Strony do określonego działania albo do powstrzymania się od określonego działania;
- d) przestępstwo zostało popełnione przez bezpaństwowca, który ma swoje zwykłe miejsce zamieszkania na terytorium tej Strony;
- e) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku powietrznego używanego przez rząd tej Strony.

3. Każda Strona podejmie takie środki, jakie będą konieczne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw wymienionych w niniejszej Konwencji w wypadku, gdy domniemany przestępca pozostaje na jej terytorium i nie podlega ekstradycji do innej Strony, której jurysdykcja oparta jest na zasadzie jurysdykcji istniejącej również w prawie Strony wezwanej.
4. Konwencja niniejsza nie wyłącza jakiegokolwiek jurysdykcji karnej wykonywanej zgodnie z prawem krajowym.
5. Jeżeli więcej niż jedna Strona ubiega się o ustanowienie jurysdykcji w odniesieniu do domniemanego przestępstwa wymienionego w niniejszej Konwencji, zaangażowane Strony będą, jeśli ma to zastosowanie, konsultować się w celu wskazania najbardziej odpowiedniej jurysdykcji dla ścigania.

Artykuł 15

Obowiązek przeprowadzenia dochodzenia lub śledztwa

1. Po otrzymaniu informacji, że na jej terytorium może być obecna osoba, która popełniła lub którą podejrzewa się o popełnienie przestępstwa określonego w niniejszej Konwencji, Strona podejmie takie środki, jakie będą konieczne zgodnie z jej prawem krajowym, aby zbadać fakty zawarte w informacji.
2. Po upewnieniu się, że okoliczności dają ku temu podstawę, Strona, na której terytorium obecny jest przestępca lub domniemany przestępca, podejmie stosowne środki zgodnie z jej prawem krajowym, aby zapewnić obecność tej osoby dla celów oskarżenia lub ekstradycji.
3. Każda osoba, wobec której zostały podjęte środki, o których mowa w ustępie 2, jest uprawniona do:
 - a) bezzwłocznego kontaktu z najbliższym odpowiednim przedstawicielem Państwa, którego obywatelem jest dana osoba lub które jest w inny sposób upoważnione do ochrony praw tej osoby albo, jeżeli osoba ta jest bezpaństwowcem, Państwa, na terytorium którego osoba ta ma swoje zwykłe miejsce zamieszkania,
 - b) bycia odwiedzaną przez przedstawiciela tego Państwa,
 - c) bycia informowaną o przysługujących jej prawach, zgodnie z literami a) i b).
4. Prawa, o których mowa w ustępie 3, będą wykonywane zgodnie z ustawami i rozporządzeniami Państwa będącego Stroną, na terytorium którego przestępca lub domniemany przestępca jest obecny, z zastrzeżeniem, że ustawy i rozporządzenia muszą umożliwiać pełną realizację celów, do których zmierzają prawa przyznane w ustępie 3.
5. Postanowienia ustępów 3 i 4 pozostają bez uszczerbku dla prawa każdej Strony, ubiegającej się o ustanowienie jurysdykcji zgodnie z artykułem 14 ustęp 1 litera c) i ustęp 2 litera d), do poproszenia Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża o skontaktowanie się z domniemanym przestępcą i odwiedzenia go.

Artykuł 16

Niestosowanie Konwencji

Niniejsza Konwencja nie będzie mieć zastosowania, jeżeli którekolwiek z przestępstw wymienionych w artykułach 5–7 oraz 9 popełnione zostało w obrębie jednego Państwa, domniemany przestępca jest obywatelem tego Państwa i jest obecny na jego terytorium, a żadne inne Państwo nie ma podstaw zgodnie z artykułem 14 ustęp 1 oraz 2 niniejszej Konwencji do sprawowania jurysdykcji, z zastrzeżeniem, że w wypadkach takich zastosowanie będą mieć odpowiednio przepisy artykułów 17 i 20–22 niniejszej Konwencji.

Artykuł 17

Współpraca międzynarodowa w sprawach karnych

1. Strony zapewnią sobie wzajemnie największą możliwą pomoc w związku z postępowaniem przygotowawczym, karnym lub ekstradycyjnym w odniesieniu do przestępstw wymienionych w artykułach 5–7 i 9 niniejszej Konwencji, włącznie z pomocą w uzyskiwaniu posiadanych przez nie dowodów niezbędnych do prowadzenia postępowania.
2. Strony będą wykonywać swoje zobowiązania wynikające z ustępu 1 w zgodzie z wszelkimi traktatami lub innymi porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej, które mogą istnieć między nimi. W razie braku takich traktatów lub porozumień Strony zapewnią sobie wzajemną pomoc zgodnie ze swoim prawem krajowym.

3. Strony będą ze sobą współpracować w możliwie najszerszym zakresie, zgodnie z właściwymi przepisami prawa, traktatami, porozumieniami i uzgodnieniami Strony wezwanej, w odniesieniu do postępowań przygotowawczych lub karnych w związku z przestępstwami, za których popełnienie osoba prawna może ponosić odpowiedzialność w Stronie wzywającej zgodnie z artykułem 10 niniejszej Konwencji.

4. Każda Strona może rozważyć ustanowienie dodatkowych mechanizmów, aby dzielić się z innymi Stronami informacjami lub dowodami niezbędnymi do ustalenia odpowiedzialności karnej, cywilnej lub administracyjnej stosownie do artykułu 10.

Artykuł 18

Ekstradycja lub oskarżenie

1. Jeżeli Strona, na której terytorium jest obecny domniemany przestępca, ma ustanowioną jurysdykcję zgodnie z artykułem 14 i nie poddaje tej osoby ekstradycji, będzie zobowiązana, bez żadnych wyjątków i bez względu na to, czy przestępstwo zostało popełnione na jej terytorium czy też nie, do przedłożenia tej sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki swoim właściwym władzom w celu oskarżenia, w trybie zgodnym z prawem krajowym tej Strony. Powyższe organy powezną decyzję w takim trybie, w jakim podejmują decyzje w przypadku wszelkich innych poważnych przestępstw zgodnie z prawem krajowym tej Strony.

2. Jeżeli Strona może zgodnie ze swoim prawem krajowym poddać ekstradycji lub w inny sposób wydać jednego ze swych obywateli jedynie pod warunkiem że osoba ta zostanie zwrócona do tej Strony w celu wykonania kary orzeczonej w wyniku postępowania sądowego lub postępowania, dla którego ekstradycja lub wydanie zostało przeprowadzone, a Strona ta oraz Strona żądająca ekstradycji tej osoby, zgadzają się na taką możliwość i na inne warunki, które uznają za właściwe, taka warunkowa ekstradycja lub wydanie będą wystarczające by zwolnić się od zobowiązań określonych w ustępie 1.

Artykuł 19

Ekstradycja

1. Przestępstwa wymienione w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji będą uważane za włączone do katalogu przestępstw skutkujących ekstradycją, zawartego w każdym traktacie o ekstradycji istniejącym między jakimikolwiek Stronami przed wejściem w życie niniejszej Konwencji. Strony zobowiązują się włączyć takie przestępstwa jako przestępstwa skutkujące ekstradycją do każdego traktatu o ekstradycji zawieranego przez nie po wejściu niniejszej Konwencji w życie.

2. Jeżeli Strona, która uzależnia wykonanie ekstradycji od istnienia traktatu, otrzymuje wniosek o ekstradycję od innej Strony, z którą nie ma podpisanego traktatu o ekstradycji, może, zgodnie ze swym wyborem, uznać niniejszą Konwencję za podstawę prawną do ekstradycji w odniesieniu do przestępstw wymienionych w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji. Ekstradycja podlegać będzie innym warunkom przewidzianym w prawie Strony wezwanej.

3. Strony, które nie uzależniają wykonania ekstradycji od istnienia traktatu, uważać będą przestępstwa wymienione w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji za przestępstwa skutkujące ekstradycją pomiędzy nimi, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych w prawie Strony wezwanej.

4. Jeżeli jest to konieczne, przestępstwa wymienione w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji będą traktowane dla celów ekstradycji pomiędzy Stronami, jakby zostały popełnione nie tylko w miejscu, w którym zostały popełnione, ale również na terytorium Stron, które ustanowiły jurysdykcję zgodnie z artykułem 14.

5. Postanowienia wszystkich traktatów i porozumień o ekstradycji zawartych między Stronami w odniesieniu do przestępstw wymienionych w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji będą uważane za zmienione w stosunkach między tymi Stronami w stopniu, w jakim są one niezgodne z niniejszą Konwencją.

Artykuł 20

Wyłączenie klauzuli wyjątku politycznego

1. Żadne z przestępstw wymienionych w artykułach 5–7 oraz 9 niniejszej Konwencji nie będzie uznawane dla celów ekstradycji lub wzajemnej pomocy prawnej za przestępstwo polityczne lub przestępstwo związane z przestępstwem politycznym bądź też przestępstwo inspirowane motywami politycznymi. W związku z tym, wniosek o ekstradycję lub o wzajemną pomoc prawną dotyczącą takiego przestępstwa nie może zostać odrzucony z tego jedynie powodu, że dotyczy on przestępstwa politycznego lub przestępstwa związanego z przestępstwem politycznym bądź też przestępstwa inspirowanego motywami politycznymi.

2. Bez uszczerbku dla zastosowania artykułów 19–23 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. do innych postanowień niniejszej Konwencji, każde Państwo lub Wspólnota Europejska może, w momencie podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do niniejszej Konwencji, oświadczyć, że zastrzega sobie prawo do niestosowania ustępu 1 niniejszego artykułu, o ile dotyczy on ekstradycji odnoszącej się do przestępstwa wymienionego w niniejszej Konwencji. Strona podejmuje się stosować to zastrzeżenie na podstawie oceny indywidualnych przypadków, podejmując należyte wyważoną decyzję.
3. Każda Strona może w całości lub części wycofać zastrzeżenie złożone zgodnie z ustępem 2 w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, które wejdzie w życie w dniu jego doręczenia.
4. Strona, która złożyła zastrzeżenie zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu, nie może żądać zastosowania ustępu 1 niniejszego artykułu przez którąkolwiek z pozostałych Stron; może jednak, jeżeli złożone przez nią zastrzeżenie jest częściowe lub warunkowe, żądać zastosowania tego artykułu w takiej części, w jakiej sama go zaakceptowała.
5. Zastrzeżenie będzie ważne przez okres trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do Strony, której dotyczy. Jednakże zastrzeżenie to może być odnawiane na okresy tej samej długości.
6. Na dwanaście miesięcy przed datą wygaśnięcia zastrzeżenia, Sekretarz Generalny Rady Europy powiadomi zainteresowaną Stronę o tym wygaśnięciu. Strona powiadomi Sekretarza Generalnego Rady Europy o podtrzymaniu, zmianie lub wycofaniu zastrzeżenia nie później niż trzy miesiące przed jego wygaśnięciem. Jeśli Strona powiadomia Sekretarza Generalnego o podtrzymaniu swojego zastrzeżenia, dostarczy ona wyjaśnienie przyczyn usprawiedliwiających jego kontynuację. W przypadku braku powiadomienia przez zainteresowaną Stronę, Sekretarz Generalny Rady Europy poinformuje ją, że zastrzeżenie uważane jest za automatycznie przedłużone na okres sześciu miesięcy. Brak zawiadomienia przez zainteresowaną Stronę o jej zamiarze podtrzymania lub zmiany zastrzeżenia przed zakończeniem tego okresu spowoduje wygaśnięcie zastrzeżenia.
7. Jeśli Strona nie wykonuje ekstradycji osoby stosując niniejsze zastrzeżenie, po otrzymaniu wniosku od innej Strony podda sprawę, bez żadnych wyjątków i bez nieuzasadnionej zwłoki, swoim właściwym organom w celu wszczęcia postępowania karnego, chyba że Strona wzywająca i Strona wezwana postanowią inaczej. Właściwe organy, dla celów ścigania w Stronie wezwanej, podejmą decyzję w takim trybie, w jakim podejmują decyzje w przypadku wszelkich innych poważnych przestępstw zgodnie z prawem krajowym tej Strony. Strona wezwana powiadomi bez nieuzasadnionej zwłoki o ostatecznym wyniku postępowania Stronę wzywającą oraz Sekretarza Generalnego Rady Europy, który przekaze informację do konsultacji Stron zgodnie z artykułem 30.
8. Decyzja o odmowie ekstradycji podjęta w oparciu o niniejsze zastrzeżenie zostanie niezwłocznie przekazana Stronie wzywającej. Jeśli w przeciągu rozsądnego czasu nie zostanie wydane żadne merytoryczne orzeczenie sądowe w Stronie wezwanej zgodnie z ustępem 7, Strona wzywająca może o tym fakcie powiadomić Sekretarza Generalnego Rady Europy, który przedłoży tę sprawę do Konsultacji Stron zgodnie z artykułem 30. Podczas Konsultacji sprawa zostanie rozważona i wydana zostanie opinia dotycząca zgodności odmowy z Konwencją; opinia ta zostanie przedłożona Komitetowi Ministrów w celu wydania oświadczenia o tej sprawie. Podczas wykonywania swych funkcji zgodnie z niniejszym ustępem Komitet Ministrów obradować będzie w składzie ograniczonym do Państw Stron.

Artykuł 21

Klauzula dyskryminacji

1. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako nakładanie zobowiązania do wykonania ekstradycji lub do udzielania wzajemnej pomocy prawnej w wypadku, gdy Strona wezwana ma istotne powody aby przypuszczać, że wniosek o ekstradycję w związku z przestępstwami wymienionymi w artykułach 5–7 oraz 9 lub o wzajemną pomoc prawną odnośnie do takich przestępstw został złożony w celu ścigania lub karania osoby z powodu jej rasy, religii, narodowości, pochodzenia etnicznego lub opinii politycznych lub gdy zastosowanie się do wniosku spowodowałoby uszczerbek w sytuacji danej osoby ze względu na którykolwiek z tych powodów.
2. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako nakładanie zobowiązania do wykonania ekstradycji jeśli osoba, która podlega wnioskowi o ekstradycję ryzykuje narażeniem na tortury albo nieludzkie lub poniżające traktowanie bądź karanie.
3. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako nakładanie zobowiązania do wykonania ekstradycji w wypadku, gdy osoba, która podlega wnioskowi o ekstradycję ryzykuje narażeniem na karę śmierci, bądź też, jeśli prawo Strony wezwanej nie dopuszcza kary dożywotniego pozbawienia wolności, kary dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości warunkowego zwolnienia, chyba że zgodnie z właściwymi traktatami o ekstradycji, którym podlega Strona wezwana, ma ona obowiązek wykonać ekstradycję w wypadku, gdy Strona wzywająca zapewni w wystarczający sposób Stronę wezwaną, że kara śmierci nie zostanie nałożona, lub też, jeśli zostanie nałożona nie będzie wykonana, lub też, że osoba zainteresowana nie zostanie poddana karze dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości warunkowego zwolnienia.

*Artykuł 22***Informacje dobrowolne**

1. Bez uszczerbku dla własnego dochodzenia lub prowadzonych postępowań, właściwe organy Strony mogą, bez uprzedniego wniosku, przekazać właściwym organom innej Strony informacje uzyskane w ramach własnych dochodzeń, jeśli uznają one, że ujawnienie tych informacji może pomóc w rozpoczęciu lub dalszym prowadzeniu dochodzeń lub postępowań w Stronie otrzymującej te informacje, lub też może prowadzić do złożenia wniosku przez tę Stronę zgodnie z niniejszą Konwencją.
2. Strona dostarczająca informacje może, zgodnie ze swym prawem krajowym, nałożyć warunki dotyczące wykorzystania tych informacji przez Stronę je otrzymującą.
3. Strona otrzymująca będzie związana tymi warunkami.
4. Jednakże każda Strona może, w każdym czasie, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, oświadczyć, że zastrzega sobie prawo bycia niezwiązaną warunkami nałożonymi przez Stronę dostarczającą informacje zgodnie z ustępem 2, chyba że otrzyma wcześniejsze zawiadomienie dotyczące natury informacji, jakie mają zostać przekazane i wyrazi zgodę na ich przekazanie.

*Artykuł 23***Podpisanie i wejście w życie**

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu przez państwa członkowskie Rady Europy, Wspólnotę Europejską oraz przez państwa nieczłonkowskie, które uczestniczyły w opracowaniu Konwencji.
2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
3. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzymiesięcznego okresu po dniu, w którym sześciu Sygnatariuszy, w tym co najmniej cztery państwa członkowskie Rady Europy, wyraziły swą zgodę na związanie Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 2.
4. W stosunku do każdego Sygnatariusza, który w terminie późniejszym wyrazi zgodę na związanie Konwencją, wejdzie ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzymiesięcznego okresu po dniu wyrażenia jego zgody na związanie Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 2.

*Artykuł 24***Przystąpienie do Konwencji**

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji Komitet Ministrów Rady Europy, po skonsultowaniu się ze Stronami Konwencji i otrzymaniu jednomyślnej zgody, może zaprosić każde państwo, które nie jest członkiem Rady Europy i które nie uczestniczyło w opracowywaniu niniejszej Konwencji, do przystąpienia do niej. Decyzja taka podejmowana będzie większością przewidzianą w artykule 20 litera d) Statutu Rady Europy oraz poprzez jednomyślne głosowanie przedstawicieli Stron uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów.
2. W stosunku do każdego państwa, które przystąpi do Konwencji zgodnie z ustępem 1, Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzymiesięcznego okresu po dniu złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

*Artykuł 25***Terytorialny zakres zastosowania**

1. Każde państwo albo Wspólnota Europejska mogą, w momencie podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, określić terytorium lub terytoria, do których Konwencja będzie mieć zastosowanie.

2. Każda Strona może, w każdym późniejszym czasie, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć zastosowanie niniejszej Konwencji na każde terytorium określone w oświadczeniu. W odniesieniu do tego terytorium Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzymiesięcznego okresu po dniu otrzymania oświadczenia przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

3. Każde oświadczenie złożone zgodnie z dwoma poprzedzającymi ustępami może, w odniesieniu do każdego terytorium określonego w takim oświadczeniu, zostać wycofane poprzez zawiadomienie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie będzie skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzymiesięcznego po dniu otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł 26

Skutki Konwencji

1. Niniejsza Konwencja uzupełnia właściwe wielostronne lub dwustronne traktaty lub porozumienia pomiędzy Stronami, włączając w to postanowienia następujących traktatów Rady Europy:

- Europejskiej konwencji o ekstradycji, otwartej do podpisu w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (ETS nr 24),
- Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, otwartej do podpisu w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r. (ETS nr 30),
- Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, otwartej do podpisu w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r. (ETS nr 90),
- Protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, otwartego do podpisu w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r. (ETS nr 99),
- Drugiego protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, otwartego do podpisu w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r. (ETS nr 182),
- Protokołu zmieniającego Europejską konwencję o zwalczaniu terroryzmu, otwartego do podpisu w Strasburgu dnia 15 maja 2003 r. (ETS nr 190).

2. Jeśli dwie lub więcej Stron zawarło już umowę lub traktat dotyczący spraw określonych niniejszą Konwencją lub w inny sposób ustanowiło swoje stosunki wobec tych spraw, lub też uczynią to w przyszłości, będą one również uprawnione do stosowania takiej umowy lub traktatu lub odpowiedniego uregulowania stosunków. Jednakże w wypadku, gdy Strony ustalą swoje stosunki odnoszące się do spraw uregulowanych w niniejszej Konwencji w sposób odmienny niż przewiduje to Konwencja, uczynią to w sposób, który nie będzie niezgodny z celami i zasadami Konwencji.

3. Strony, które są członkami Unii Europejskiej będą w swoich wzajemnych stosunkach stosować reguły Wspólnoty i Unii Europejskiej w zakresie, w jakim istnieją reguły Wspólnoty i Unii Europejskiej dotyczące danego zagadnienia i dające się zastosować w konkretnej sprawie, o ile nie narusza to przedmiotu i celu niniejszej Konwencji oraz nie narusza jej pełnego stosowania wobec innych Stron.

4. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie będzie miało wpływu na inne uprawnienie, zobowiązanie i odpowiedzialność Strony i jednostek wynikające z prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa humanitarne.

5. Działania sił zbrojnych podczas konfliktu zbrojnego, w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarne, uregulowane tym prawem, nie będą podlegać niniejszej Konwencji, a także działania podejmowane przez siły zbrojne Strony podczas wykonywania przez nie obowiązków urzędowych, nie podlegają niniejszej Konwencji w takim zakresie, w jakim uregulowane są przepisami prawa międzynarodowego.

Artykuł 27

Zmiany Konwencji

1. Zmiany do niniejszej Konwencji mogą zostać zaproponowane przez każdą Stronę, Komitet Ministrów Rady Europy lub konsultacje Stron.

2. Każda propozycja zmian będzie komunikowana Stronom przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

3. Ponadto, każda zmiana zaproponowana przez Stronę lub Komitet Ministrów będzie komunikowana konsultacji Stron, która przedłoży Komitetowi Ministrów swoją opinię na temat zaproponowanej zmiany.
4. Komitet Ministrów rozważy zaproponowaną zmianę oraz każdą opinię przedłożoną przez konsultację Stron i może zatwierdzić tę zmianę.
5. Tekst każdej zmiany zatwierdzonej przez Komitet Ministrów zgodnie z ustępem 4 zostanie przekazany Stronom do przyjęcia.
6. Każda zmiana zatwierdzona zgodnie z ustępem 4 wejdzie w życie trzydziestego dnia po zawiadomieniu Sekretarza Generalnego przez wszystkie Strony o jej przyjęciu.

Artykuł 28

Zmiana załącznika

1. W celu uaktualnienia listy traktatów wymienionych w załączniku, zmiany mogą zostać zaproponowane przez każdą Stronę lub przez Komitet Ministrów. Propozycje zmian mogą odnosić się jedynie do powszechnych traktatów zawieranych w ramach Systemu Narodów Zjednoczonych, dotyczących w szczególności terroryzmu oraz po ich wejściu w życie. Sekretarz Generalny Rady Europy będzie o nich informować Strony.
2. Po skonsultowaniu się ze Stronami niebędącymi członkami, Komitet Ministrów może przyjąć proponowaną zmianę większością przewidzianą w artykule 20 litera d Statutu Rady Europy. Zmiana wejdzie w życie po upływie okresu jednego roku od dnia przekazania jej Stronom. W tym okresie każda Strona może notyfikować Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy każdy sprzeciw wobec wejścia w życie zmiany w stosunku do tej Strony.
3. Jeżeli jedna trzecia Stron notyfikuje Sekretarzowi Generalnemu sprzeciw wobec wejścia w życie zmiany, zmiana nie wejdzie w życie.
4. W wypadku, gdy mniej niż jedna trzecia Stron notyfikuje Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy sprzeciw, zmiana ta wejdzie w życie w stosunku do Stron, które nie notyfikowały sprzeciwu.
5. W wypadku, gdy zmiana weszła w życie zgodnie z ustępem 2 i Strona notyfikowała sprzeciw do niej, zmiana ta wejdzie w życie w stosunku do Strony zainteresowanej pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym notyfikowała ona Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy swoje przyjęcie.

Artykuł 29

Rozwiązywanie sporów

W przypadku powstania sporu pomiędzy Stronami co do interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, będą one poszukiwać rozwiązania sporu w drodze negocjacji lub innego rodzaju pokojowych środków, stosownie do ich wyboru, włącznie z przekazaniem sporu do trybunału arbitrażowego, którego decyzje będą wiążące dla Stron sporu, lub Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z tym, co ustalą zainteresowane Strony.

Artykuł 30

Konsultacje Stron

1. Strony będą przeprowadzać okresowe konsultacje mając na celu:
 - a) składanie propozycji odnośnie do ułatwienia lub poprawy skutecznego stosowania i wdrażania niniejszej Konwencji, łącznie z identyfikacją problemów i skutków wszelkich oświadczeń złożonych zgodnie z niniejszą Konwencją;
 - b) formułowanie opinii odnośnie do zgodności odmowy ekstradycji, która zostanie im przedstawiona zgodnie z artykułem 20 ustęp 8;
 - c) składanie propozycji zmian do niniejszej Konwencji zgodnie z artykułem 27;

- d) formułowanie opinii odnośnie do wszelkich propozycji zmian niniejszej Konwencji, które zostaną im przekazane zgodnie z artykułem 27 ustęp 3;
 - e) wyrażanie opinii odnośnie do wszelkich pytań dotyczących stosowania niniejszej Konwencji oraz ułatwiania wymiany informacji dotyczących znaczącego postępu prawnego, politycznego lub technicznego.
2. Konsultacje Stron będą zwoływane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy kiedy tylko uzna to za konieczne oraz w każdym przypadku, gdy większość Stron albo Komitet Ministrów zażąda ich zwołania.
 3. Strony będą wspomagane przez Sekretariat Rady Europy w wykonywaniu swoich funkcji stosownie do niniejszego artykułu.

Artykuł 31

Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może w każdym czasie wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Wypowiedzenie takie stanie się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 32

Notyfikacja

Sekretarz Generalny Rady Europy notyfikuje państwom członkowskim Rady Europy, Wspólnocie Europejskiej, państwom niebędącym członkami, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej Konwencji, jak również każdemu państwu, które przystąpiło do niej lub które zostało zaproszone do przystąpienia do niej:

- a) każde podpisanie;
- b) złożenie każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) każdą datę wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z artykułem 23;
- d) każde oświadczenie złożone zgodnie z artykułem 1 ustęp 2, artykułem 22 ustęp 4 i artykułem 25;
- e) każdy inny akt, notyfikację lub komunikat odnoszący się do niniejszej Konwencji.

NA DOWÓD CZEGO NIŻEJ PODPISANI, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. w językach angielskim i francuskim, które to oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże poświadczone kopie każdemu państwu członkowskiemu Rady Europy, Wspólnocie Europejskiej, państwom nieczłonkowskim, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej Konwencji, oraz jakiegokolwiek państwu zaproszonemu do przystąpienia do niej.

Załącznik

- 1) Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze dnia 16 grudnia 1970 r.;
- 2) Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu dnia 23 września 1971 r.;
- 3) Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, sporządzona w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r.;
- 4) Międzynarodowa konwencja przeciwko braniu zakładników, sporządzona w Nowym Jorku dnia 17 grudnia 1979 r.;
- 5) Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjęta w Wiedniu dnia 3 marca 1980 r.;
- 6) Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów przemocy w portach lotniczych obsługujących międzynarodowe lotnictwo cywilne uzupełniający Konwencję o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego podpisaną w Montrealu dnia 23 września 1971 r., sporządzony w Montrealu dnia 24 lutego 1988 r.;
- 7) Konwencja w sprawie przeciwdziałania bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej, sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.;
- 8) Protokół w sprawie przeciwdziałania bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, sporządzony w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.;
- 9) Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu terrorystycznych zamachów bombowych, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 grudnia 1997 r.;
- 10) Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1999 r.
- 11) Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r. ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zmiana do załącznika przyjęta przez Delegatów Ministrów podczas ich 1034. posiedzenia (w dniu 11 września 2008 r., poz. 10.1), która weszła w życie z dniem 13 września 2009 r. zgodnie z art. 28 Konwencji.